

πρέπει δὲ νὰ φυλάττηται τοσούτῳ πλέον, ὅσο ἦντον αἱ νέαι ἀντέχουσι πρὸς ὅσα συναισθάνονται. Εἰς τῶν ἀρχαίων ἔλεγε, ἢ ἐγκράτεια εἶναι μήτηρ τῆς ἡδονῆς. Τῶντι διὰ τῆς ἐγκρατείας ἥτις συντελεῖ εἰς τὴν υἰεὶαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διαχύνεται εἰς τὴν ψυχὴν μας διὰ παντὸς χαρὰ εὐφρόσυτος, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τότε ἀνάγκην θεαμάτων θελξιλαρδίων πρὸς ψυχῶν γίαν καὶ διάχυσιν τοῦ πνεύματος· ἀλλ' ἀπλῶς μία ἡδονικὴ ἀνάγνωσις ἢ φιλικὴ καὶ ἐράσμιος ὁμιλία, εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ προξενήσωσι τὴν πλέον ἀρεστὴν θυμηδίαν ἢ τῶν ποικίλων ἡδονῶν ἅπαν τὸ σύστημα (1).

Προσέτι αἱ ἀθῶαι ἡδοναὶ εἰσὶ πάντοτε πρόχειροι, εὖωνοι καὶ εὐπόριστοι, αἱ δὲ λοιπαὶ θέλγουσι, καθ' ὅσον αὐταὶ παραφθείρουσιν οὐ μόνον τὴν υἰεὶαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν (2).

Κανόνισον ἀκολουθῶς τόσον τὰς πράξεις σου, ὅσον καὶ τὰ διανοήματά σου, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι μεγίστη ἀρετὴ εἶναι ἡ αὐτάρκεια. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν ἀνάγκην τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἅτινα ἢ τύχη κατ' ἰδίαν βύληται διανέμει, διὰ τοῦτο πρέπει ἕκαστος νὰ κανονίζῃ τὴν περιουσίαν του, ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶναι μετρία κατὰ στάσεως, μετριάζων τὰς τρυφὰς καὶ ἐπιθυμίας του καὶ συμβιβάζων τὴν ἀναλογίαν τῶν προσόδων καὶ τῶν ἐξόδων του, ὅπερ καὶ καλεῖται οἰκονομία (3), καθότι ὅταν αἱ δαπάναι ὑπερτερῶσι τὰς προσόδους, τότε καὶ ἡ περιουσία καταναλίσκεται καὶ ἡ οἰκία ἀρδὴν καταστρέφεται.

Ἡ κατὰπτωσις μιᾶς οἰκίας ἐπισύρει καὶ τῶν ἡθῶν τὴν κατὰπτωσιν, ἔχομεν δὲ ἀπειρα τὰ παραδείγματα· ὀφείλει ὁμῶς ἕκαστος νὰ προσέχῃ μήπως, προσπαθῶν νὰ συμβιβάσῃ τὴν οἰκονομίαν, προσολισθίση εἰς τὸ τῆς φυλαργυρίας ἐπονείδιστον πάθος. (4) διὸ οὐ ἀφαίρεσον μόνον τῶν ἀναλωμάτων τὰ περιττά, ὥστε νὰ δύνασαι ἐπομένως νὰ ἐκπληροῖς κατ' ἀξίαν ὅσα χρεὴ σοὶ ὑπαγορεύουσι μετὰ λόγου οἱ θεομοὶ τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς φιλίας καθὼς καὶ τῆς ἱερᾶς θρησκείας, ἐπειδὴ δὲν παράγει τὰ κέρδη ἢ μικροπρεπῆς οἰκονομία ἀλλ' ἢ καλὴ τάξις καὶ διευθέτησις.

(Ἀκολουθεῖ.)

(1) Il est des plaisirs pour tous les âges; Il n'y a rien de petit, rien de minutieux en apparence qui ne soit lié par ses effets aux choses les plus essentielles.

(Mme Miremont)

(2) Dulce etiam fugias, quod fieri amarum potest. P.S.

(3) Ἡ ἡδονὴ γὰρ φέρεται τὸ δυστυχεῖν. (Μένανδρος)

(4) In nullam avarus bonus est, in se periculus. P.S.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΙΚΑΡΙΑΣ.

Τετράκις ἔνεκκ' ἐναντίων ἀνέμων προσορμισθεὶς εἰς Ἰκαρίαν, ἐπεθύμησα νὰ σπουδάσω ἢ δυνατόν τὴν ἱστορίαν τῆς γειτνιαζούσης τῇ πατρίδι μου νήσου ταύτης, ἥτις ἂν καὶ προσφοροτέραν θέαιν κατέχουσα καὶ μεγαλητέρα πολλῶν ἄλλων πέριξ τῆς νήσων οὖσα, ἔμενε σχεδὸν πάντοτε ἀκατοίκητος. Προσέδραμα ὅθεν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους τοὺς περὶ Ἰκαρίας πραγματευθέντας, ἐξ ὧν καὶ ἠδυνήθην νὰ ἀρυσθῶ τὰ ἐπόμενα.

Ἡ νῆσος Ἰκαρία λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου (1), κεῖται κατὰ μήκος Ἀντ. Δυτ. ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὴν Χίον, πρὸς Μεσ. τὴν Πάρον καὶ Νάξον, πρὸς Ἀντ. τὴν Σάμον, καὶ πρὸς Δυσμᾶς τὴν Μύκωνον. Ἀπέχει δὲ τῆς Σάμου κατὰ μὲν τὸν Γεωργιένην (2) δώδεκα περίπου μίλια, κατὰ δὲ τὸν Λακροῦ 18. Περὶ τὰ 80 μίλια ἔχουσα περίμετρον (3), οὐδένα ἔχει λιμένα ἢ ὄρμον διὰ μεγάλα πλοῖα, ἀλλὰ δύο μόνον μικροὺς κόλπους τὸν τοῦ Ἀγ. Φωκᾶ, ἀπὸ ἐκκλ. εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον ἀφιερωμένην, καὶ ἕτερον καλούμενον Κέραμοι. Ἔνεκα δὲ τοῦ δυσπροσίτου τῶν παραλίων τῆς, ἡ νῆσος Ἰκαρία ἐγένετο τὸ ὀρμητήριον τῶν πειρατῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας, ὡς ὁ Βύρων ἀναφέρει εἰς τὸν πειρατὴν του. (4).

Τὸ πρὸς τὴν Σάμον βλέπων ἀκρωτήριόν τῆς, καλούμενον Ἀρέπανον, νῦν δὲ Φανάρι, εἶχεν ἐπ'

(1) Ὁ Ὀβίδιος συμφωνεῖ περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς ἀκολουθῶν τὴν Ἑλλήν. Μυθολογίαν, ὅτι ἐκλήθη Ἰκαρία ἔνεκα τῆς πτώσεως τοῦ Ἰκάρου εἰς τὸ πέλαγος αὐτῆς. (Ovidius 1. 4. Ell. tr. 5. Luid finit ut tutas, καὶ 1. 4. Fast. Icarus Icarii.) Ἐνθ' ὁ πρὸς Bochart δισχυρίζεται, ὅτι ἡ λέξις Ἰκαρία παρίσταται ἀπὸ τῆς Φοινικικῆς Ἰκάρ, ἥτοι, ἰχθυόεσσαν. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν ἔτι αὐτὴν Μάκκριν, Δολίχριν καὶ Ἰχθυόεσσαν.

(2) Ὁ Γεωργιένης ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας περὶ τὴν 1660, ἔγραψε περὶ Σάμου, Πάμου, Ἰκαρίας, καὶ Ἀθῶνος Ἑλληνιστὶ, ὅτε φυγὼν εἰς Ἀγγλίαν ἔνεκα τῶν Τουρκικῶν καταδιώξεων, ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Διαμαρτυρουμένων. Μετὰρραξας τῆς συγγραφῆς του εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσιν ἀνευρέθη ἐπιμελεῖς τοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Σάμῳ Κ. Μιλτ. Ἀριστάρχου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Κανταβριγίας.

(3) Ὁ Στράβων περιορίζει τὴν περίμετρον τῆς Ἰκαρίας εἰς 300 στάδια, ἥτοι 37 μίλια· ὁ δὲ Τουρνεφόρτιος εἰς 60· ὁ δὲ Πλάμιος προσδιορίζει τὸ μήκος τῆς μόνον εἰς 47 μίλια.

(4) Byron Corsaire.

αὐτοῦ φάρον διὰ τοῦς ναυτιλλομένους, ἐρείπια τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι, καὶ ὑπὸ τὰ ὁποῖα οἱ κάτοικοι ἐκ παραδόσεως πιστεύουσιν ὅτι ὑπάρχει μέγας θησαυρός.

Ἡ νῆσος Ἰκαρία οὐδεμίαν ποτὲ ἔσχεν ἱστορικὴν φήμην· πρῶτοι δὲ αὐτὴν συνοικίσαντες ἀναφέρονται οἱ Μηλίσιοι· κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως τοῦ Στράβωνος ἦτο πάντῃ ἀκατοίκητος, ἐξαίρεσι αἰπόλων τινῶν φυλασσόντων τὰς ποίμνας τῶν Σαρμίων (1). Ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἡ νῆσος αὕτη κατωκίθη ἐκ νέου, γενομένη τὸ ὁμηγερίων τῶν ἐξορίστων. (2). Τὸ 1191 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰσαάκ συνέστησε τὴν Ἰκαρίαν εἰς Βαρονίαν ἀνεξάρτητον, προσφέρον αὐτὴν τῷ εὐνοουμένῳ του Ricard de Bejantino εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν ὑπεράσπισίν της, καὶ ἀκολούθως τῇ οἰκογενεῖα του, ἥτις καὶ τὴν διετήρησε μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος, ἐν ᾗ ἐποχῇ, οἱ κάτοικοι ἀναγκάζομενοι νὰ ἀναγνωρίζωσι ὅτε μὲν τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἑνετῶν, ὅτε δὲ τὴν τῶν Γενουησίων, ἀπεφάσισαν τέλος νὰ ἐκλέξωσι κύριον δυνάμενον νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ κατ' ἀμφοτέρων· διὸ τὸ 1481 ἐδέχθησαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Aubusson ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἡ νῆσος διέμεινε μέχρι τῆς κατακτήσεως τοῦ μικροῦ τούτου βασιλείου παρὰ Σολιμάνου τοῦ κατακτητοῦ, συμβάσης τὸ 1523.

Ἡ μικρὰ νῆσος Ἰκαρία, λέγει ὁ Dapper, (3) εἶναι ἡ εὐτυχεστέρα καὶ πενεστέρα τῶν τοῦ Αἰγαίου· διότι μολονότι ἡ γῆ της εἶναι ἄγονος, ἐπαρκεῖ ὅμως εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων της, ὅστινες εἰσὶ λίαν αὐτάρκεις καὶ λιτοί, τόσον ἐπὶ τῆς τροφῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας των. Ταῦτα βεβαιῶν ὁ Γεωργιρένης ἐπιπροσθέτει, ὅτι οὐδεμία καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον εὐρηται κλίνη· ἡ γῆ χρησιμεύει εἰς τοὺς κατοίκους ἀντὶ πτιλωτῶν στρωμάτων, ὁ λίθος ἀντὶ προσκεφαλαίων καὶ τὰ ἐνδύματα ἅτινα φέρουν, ἀντὶ παντὸς καλύμματος, διότι οὐδεὶς ἔχει ἐν περισσώτερον τῶν ὅσων φέρει, καὶ δὲν σκέπτεται περὶ ἀλλαγῆς του εἰμὴ ὅτε τοῦτο φθάσῃ εἰς τὸ ἀνοικονόμητον. Περὶ δὲ τῆς τροφῆς των ὁ τε Γεωργιρένης καὶ ὁ Dapper διηγοῦνται, ὅτι αὕτη συνίσταται ἀπὸ ἄρτον καὶ χόρτα. Καὶ τὸν μὲν ἄρτον κατασκευάζουσι τὴν αὐτὴν στιγμὴν τοῦ γεύματος διὰ χειρομύλων ἀλέθοντες κέγχρον, ἣν καὶ ζυμόνοντες

ἐφῆνουσιν ἐπὶ λίθου, ὡς πάντες τῶν μερῶν μας οἱ ὀρεσίδιοι βοσκοί. Ἐτοιμάζεται δὲ καὶ παρτίθεται εἰς τὴν λιτὴν τράπεζάν των ὅσος ἄρτος ἀναλγῇ δι' ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν, διανεμόμενος ἀκολούθως εἰς ἴσας μερίδας ἀναλόγως τῶν μελῶν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ γυνὴ ἑγγυος ἥτις τότε λαμβάνει διπλὴν μερίδα. Ἐὰν δὲ τύχῃ καὶ ξένος, τότε ἕκαστος προσφέρει ἐν τεμάχιον ἐκ τῆς μερίδος τοῦ, ἕως οὗ συμπληρωθῇ ἀνάλογος καὶ διὰ τὸν ξένον μερίς. Ὁ οἶνος των εἶναι ὀλίγος καὶ αὐτὸς οὐχὶ ἄκρατος. Μεταξὺ τῶν κατοίκων οὐδεμία ὑπάρχει συγκοινωνία, καὶ τότε βλέπει ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὅτε ἰσὶα τελετὴ ἢ πανηγυρίς τοὺς συνενώνει· ἂν δὲ ὑπόθεσις τις ὑποχρεώσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πλησίον του, δὲν ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ καλεῖ αὐτὸν μακρόθεν καὶ αὐτῶ συνδιαλέγονται. Τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ μακρόθεν διαλέγεσθαι μεταχειρίζονται μετ' ἐπιτυχίας, διὸ μετ' ἐκπλήξεως βλέπει τις αὐτοὺς νὰ συνομιλῶσιν εὐκρινέστατα εἰς ἀπόστασιν μιλίου. Ἐπισκέψεις, γεύματα καὶ συναστροφαι, εἰτὶ πράγματα πάντα ἄγνωστα διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἰκαρίας.

Μόνη ἡ νῆσος αὕτη μεταξὺ τῶν τοῦ ἀρχιεπισκόπου δὲν ἔχει ἐπιμιξίαν μὲ τὰς λοιπὰς νήσους, διότι οἱ Ἰκαριοὶ ἔχουν τὴν φαντασιοπληξίαν, ὅτι κατὰγονται ἀπὸ τοὺς Πορφυρογεννήτους τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορας. Μόλον τοῦτο ἕνεκα τῆς ἀγριότητος ταύτης καὶ πενίας των, εἰσὶν οἱ μᾶλλον ἀνενόχλητοι καθ' ἅπαν τὸ Τουρκικὸν Κράτος· διότι καὶ φύλακας μόνον ἂν ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσιζε νὰ πέμψῃ, τὰ εἰσοδήματα τῆς νήσου ὅλης δὲν θὰ ἐξήκουν πρὸς διατροφήν των. Ἀναφέρει δὲ ὁ Γεωργιρένης, ὅτι φανευθέντος ποτὲ παρὰ τῶν ἐγγυρίων Καδῆ τινος ὅν ἡ Κυβέρνησις ἐπεμψε ἐκεῖ νὰ ἐδρεύῃ, ἐστάλη ἀνγκριτὴς ἵνα συλλάβῃ καὶ τιμωρήσῃ τοὺς πρωτοεργούς· ὅτε δὲ οὗτος προσεκάλεσε τινὰς τῶν κατοίκων πρὸς ἐξέτασιν, προσέδραμον ἅπαντες ὁμοφρονῶντες ὅτι ἐκ συμφώνου τὸν ἐφόνευσαν· ὥστε ὁ ἀνγκριτὴς βλέπων τὴν πενιχρότητά των καὶ νομίζων ἄνομον νὰ τιμωρήσῃ ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐνῶ ἅπαντες ἐκαλοῦντο φονεῖς, ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἕκτοτε οὐδεὶς Ὀθωμανὸς τοὺς ἐνόχλησε· πρὸ τινῶν ὅμως ἐτῶν ἐγκαθιδρύθησαν εἰς Ἰκαρίαν καὶ Τελώνης καὶ τινες ἄλλαι ἀρχαί.

Περὶ δὲ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου, μολονότι στατιστικὴ δὲν ὑπάρχει, δυνάμεθα ἐκ πληροφοριῶν νὰ εἰπώμεν αὐτὸν ἐλάχιστον. Ὁ Dapper γράφων τὸν 17ον αἰῶνα ἀναφέρει τοσαῦτα χω-

(1) Στράβων Χ. II. 394.

(2) Coromeli. I. Sola di Rodi σελ. 357.

(3) Ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἔγραψε περὶ Ἀσίας καὶ περιήγησε τινὰς εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

ρία, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ μεγαλύτερον τοῦ ὑπάρχοντος νῦν ἀριθμόν· με τοῦτον δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Γεωργιέντης ἀναφέρων χωρία ἔχοντα πλέον τῶν 100 οἰκιῶν. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Τουρνεφόρτιος λέγει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων μὴ ὑπερβαίνοντα τοὺς χιλίους· ἀναφέρει δὲ δύο μὲν χωρία ἔχοντα ἀνὰ 100 οἰκίας, τὴν Μουζάραν καὶ Παράμερην, τὰ δὲ ἄλλα μικρότατα· οἷα, ἡ Ἀρετοῦσα ἔχουσα μόνον πέντε, Πλουμάρα τρεῖς, Νέα δύο, Πέροδικα τέσσαρας, Ὁξω πέντε, καὶ Λαγκαδία ἑπτὰ. Ὡστε φαίνεται αἱ κάτοικοι καλοῦσι χωρίον πᾶν μέρος ἐνθα ὑπάρχουν πλέον τῶν δύο οἰκιῶν ἢ μᾶλλον καλυψῶν.

Τὸ ἐμπόριον τῶν κατοίκων συνίσταται εἰς ἐξαγωγὴν ξυλικῆς καὶ ἀνθράκων ἅτινα φέρουν εἰς Χίον, Ν. Ἐφeson καὶ Σάμον. Τὸ δὲ ναυτικόν της, ἂν καὶ πρό τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως, κημοῖρει καλῶν τινων πλοίων, σήμερον συγκροτεῖται ἀπὸ πλοιάρια μικρᾶς χωρητικότητος. Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰκαρίας ἀναφέρει ὁ Γεωργιέντης ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὠραιότερα ὄστρακα τῆς Μεσογείου. Ἡ ἀμάθεια τῶν κατοίκων εἶναι ἴση τῆς πενίας των, καὶ τοῦτο εὐχαριστεῖ αὐτοὺς, ἄλλως τε εἰσὶν ὑγειέστατοι ἕνεκα τῆς εὐκρασίας τοῦ ἀέρος καὶ τῆς σκληραγωγίης των, καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις ἐργαζομένους πολλοὺς τῶν κατοίκων ὑπερβάντας τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας των ἔτος. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐγγίξουσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς, ὅσων αἱ ἐπιθυμίαι περιορίζονται εἰς στενωτάτον κύκλον.

A. I. Σ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ.

L'homme heureux change peu de place
et il en tient peu.

Fontenelle.

Τρεῖς ψυχαὶ ὅμοιαι ἀλλήλων κατέρχοντο εἰς τὸ γήινον σκήνωμά των, μολονότι δὲ ἐξέρχοντο ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ οὐρανοῦ πύλης ἵνα ἐκεῖ ἐπανακάμψωσιν, ἀλλοίαν ἐκάστη ἡκολούθει ὁδόν.

Παρὰ τὴν κοιτίδα ἐνὸς νεογεννήτου βρέφους νεαρά τις μήτηρ καθημένη, ἀπλήστως ἐθεᾶτο τὸ τέκνον της. — Ὑψις, ἐφαίνετο λέγον τὸ ζωηρόν βλέμμα της, εἶθε ὑπὸ τὴν κραταῖαν αἰγίδα σου

αὐξανόμενος ὁ υἱός μου, καταστῇ εὐτυχής, γε-
νόμενος πλούσιος καὶ ἀπολαύων ἀπείρων τιμῶν καὶ δόξης.

Ἀλλὰ δὲ τις ὠχρὰ καὶ ἀσθενοῦσα μήτηρ ἐναγκαλιζομένη τὸ βρέφος της ὁμοίως ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Θεόν, λέγουσα.

— Δὲν δύναμαι, εἰμὴ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ σὺ ὁ καθιστῶν τὸ ἀσθενὲς δεινὸν ἄλλοιον ἰσχυρὰν δρῶν, κατὰστησον τὸν υἱόν μου ἐνδοξότερον τῶν περικυκλούντων αὐτόν.

ὑπὲρ τοῦ τρίτου βρέφους οὐδεὶς ἐδεχθῆν, καθότι ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον ἀπώλεσε τὴν μητέρα του. Ὁ Θεὸς ὁ εἰσακούων τὰς δεήσεις, ὅσον καὶ ἂν αὐταὶ ὦσι ταπειναί, εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῶν δύο μητέρων, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν δύο τέκνων ἔζη καὶ ἀνεπτύσσετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς δόξης, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἔδωκε τὴν ζωηρότητα μεγάλου πνεύματος. Ἀλλ' ἂν ἀκούῃ τὰς δεήσεις τῆς μητρὸς, χάριν τῆς στοργῆς της, καὶ τοῦ νηπίου, χάριν τῆς ἀθωότητός του, ἀκούει προσέτι καὶ τὰς τῶν ὀρφανῶν τῶν ἀνευ ὑποστηρίξεως ἢ ὁδηγοῦ μενόντων εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦ κόσμου τούτου. Διὸ ἔλαβε συμπάθειαν διὰ τὴν τρίτην ταύτην ψυχὴν καὶ ἐξελέξατο αὐτῇ ἐν στάδιον.

Εἰσῆλθον ὅθεν τὰ τρία αὐτὰ βρέφη εἰς τὸν κόσμον διὰ διαφόρων καὶ λίαν μεμακρυσμένων ὁδῶν.

Τούτων τὸ μὲν πρῶτον ἔζη οὐδαμῶς αἰσθανθὲν τὸ ψύχος ἢ τὴν θερμότητα, τὴν πείναν ἢ τὸν κόπον· ἀνευ τέλους οὐδεμιᾶς λύπης ἢ ὀδύνης ἐκ τῶν παραττοισῶν συνήθως τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὑπαρξίς του ὁμοιάζε μετὰ τὴν τῶν κεκλεισμένων ἐν τοῖς ἀνθοκομείοις ἀνθέων, διότι ἡ καρδία του ἦτον ἀνίσχυρος παντὸς αἰσθήματος.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχής υἱέ μου, τὸν ἡρώτησεν ἡ μήτηρ του, ἀπολαμβάνων πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς;

Οὗτος δὲ ῥίπτων βλέμμα περιφρονήσεως εἰς τὸν περικυκλούντα αὐτὸν τύπον, καὶ ἀναμετρῶν τὸ κακὸν τῆς ψυχῆς του ἀπήντα.

— Πόσον μῆτερ μου βαρύνομαι τὴν ζωὴν!

Τὸ δὲ δεύτερον ἔζη, ὅτε μὲν βεβουθισμένον εἰς θλιβεράν μελαγχολίαν ὅτε δὲ μειδιῶν ὡς ἡ πρωῒνὴ τοῦ ἡλίου ἀκτίς, σήμερον ψάλλον ἐπὶ τῆς κιθάρας του τῆς νεότητος τὰ κάλλη καὶ τὸν ἔρωτα, αὖριον δὲ κλαῖον μετ' ἀπελπισίας τὴν ζωὴν καὶ τὰ φαντασιώδη δεινὰ του.

— Οἶμοι! ἐτκέπτετο ἡ μήτηρ του, τί ἐζήτησα!...

Τὸ τρίτον δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τῆς ἀπολαύσεως